MURAT NEDiM

Büyük Prens

Kızım Mila için…

Murat Nedim 1979 yılında İstanbul'da doğdu. Gençlik yıllarında mizah dergilerine çizgi öyküler yazmaya başladı. Ekonomi eğitimini yarıda kesip gazeteciliğe başladı. Uzun yıllar yazılı ve görsel medyada muhabir, editör, yazı işleri müdürü ve köşe yazarı olarak çalıştı, binden fazla röportaja imza attı. Senarist ve reklam yazarı olarak çeşitli projelerde görev aldı. Yazarlık ve serbest gazetecilik dışında halen sosyal medya ve internet projelerinde danışmanlık yapmaktadır. Rahmetle andığımız Büyük Usta Yaşar Kemal'in tavsiyesiyle sadece ön adları olan 'Murat Nedim'i kullanmaktadır.

© KARAKARGA YAYINLARI 40

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

BÜYÜK PRENS
Murat Nedim

Genel Yayın Yönetmeni: M. K. Perker
Editör: Başak Tan
Yayın Koordinatörü: Mesud Ata
Görsel Yönetmen: Sedat Gösterikli
Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1-2. Baskı: Mart 2017
3. Baskı: Ekim 2017
4. Baskı: Nisan 2018

ISBN: 978-605-9670-42-5

İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumalıoğlu, M. K. Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5
Nişantaşı / İstanbul
Tel: (0 212) 252 22 42
Fax: (0 212) 252 22 43

karakarga.com
info@karakarga.com
karakargayayinlari
karakargayayinlari
karakargayayin

Baskı: GEZEGEN BASIM
Adres:100. Yıl Mah. Matbaacılar Sit.
2. Cad. No: 202/A
Tel: (0 212) 375 71 25
Matbaa Sertifika No: 12002

-I-

Doksan altı yaşındayken tesadüf eseri, balta girmemiş ormanların anlatıldığı Yaşanmış Hikayeler adlı kitaptaki o muhteşem resmi tekrar gördüm. Resim, bildiğiniz gibi, yaban kedisini yutan bir boa yılanını gösteriyordu. İşte resmin kopyası:

Kitapta şu yazıyordu: "Boa yılanları avlarını çiğnemeden, olduğu gibi yutarlar. Sonra kımıldayamaz hale gelirler, avlarını sindirebilmek için altı ay uyurlar vesaire vesaire vesaire…" Dünyada balta girmemiş orman kalmamıştı. Boa yılanları da ayakkabı ya da çanta yapılmak için avlanıyordu. Boa yılanlarının yuttuğu yaban kedilerini ise mağazalarda satıyorlardı.

Bu eski kitabı bulduğum için çocuksu bir sevince kapıldım. Birden bire altı yaşıma geri döndüm. O zamanlar; vahşi ormanlarda yaşanabilecek maceralar üzerine derin düşüncelere dalmıştım ve ardından da renkli kalemle bir resim çizmiştim. Çizdiğim o resim sayfaların arasından süzülerek yere düşüverdi.

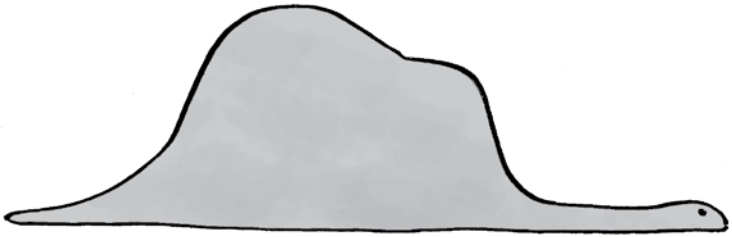

Şaheserimi torunlarıma gösterdim ve onlara bundan korkup korkmadıklarını sordum. “Fil yutmuş boa yılanları çok tehlikedir.” diyerek bağrışıp kaçıştılar.

Kulaklarıma inanamadım. Tüm bunlar bir işaret olmalıydı. Küçük Prens aklıma geldi. Büyümüştür diye düşündüm. Bu resmi ona tekrar göstersem aynı tepkiyi verecek miydi acaba? Çocuklara bir şeyi uzun uzun açıklamanız gereksizdir. Her şeyi anlayabilirler. Çocukların haklılıklarını kanıtlamak için, kitabın sayfalarını karıştırıp boa yılanı içindeki fili gösterdim.

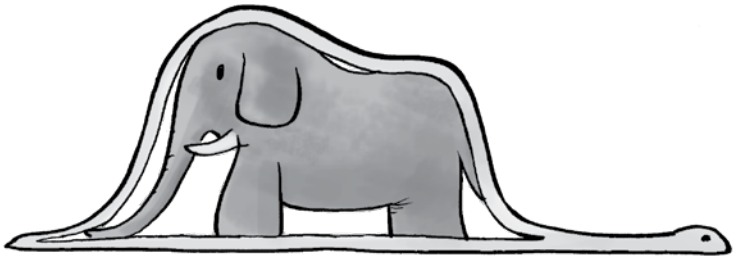

Hayranlık dolu gözlerle resmimi süzüp, kesinlikle sanatsal işler yapmam yönünde tavsiyede bulundular. Böylece doksan altı yaşında büyük bir ressam olabilme fırsatını yakalamış oldum. 1 ve 2 numaralı resimlerimin başarısı hevesimi yerine getirmişti.

Çocuklar kendi başlarına her şeyi anlıyor, zavallı büyükler de her şeyden sıkılıp bunalıp, hiçbir şeyi anlamak istemediklerinden yorgun düşüyorlar.

Aslında pilot olduğumu biliyorsunuz. Dünyanın her yerine uçtum. Coğrafya bilgim çok iyiydi. Bir bakışta Çin ile Arizona'yı birbirinden ayırt edebilirdim ama artık aynı şehirlerden yüzlerce kurdular. Hepsi birbirine benziyor. Lakin umursamıyorum, emekliyim, ayrıca hem yakın hem de uzak gözlüğü kullanıyorum.

Emekliliğim boyunca bir sürü şakacı çocukla tanıştım. Çocuklar arasında epeyce zaman geçirdim. Bazılarını çok yakından tanıma fırsatım oldu ve onlar hakkında fikrim hiç değişmedi.

Aklı havada bir çocuğa rastladığımda onun büyüyüp büyümediğini anlamak için, yanımdan hiç ayırmadığım 1 numaralı resmi gösterip sınav yapardım ve aldığım cevap hep aynı olurdu. Bu durumda hemen balta girmemiş ormanlardan, boa yılanlarından, yıldızlardan söz ederdik. Hemen onun seviyesine çıkıp hayaller aleminden, gezegenlerden, oyunlardan ve rüyalardan konuşurdum. Karşımdaki de aklı havada bir yetişkinle tanıştığı için memnun olurdu.

-II-

Aklı bir karış havadaki torunlarımla oyun oynarken onlara Küçük Prens'i anlatmıştım. Hepsi şok geçirmiş şekilde beni dinledikten sonra, peşi sıra sorular sormaya başladı. Her soruyu sıkılmadan cevapladım. Nihayetinde uykuları gelmişti ve son soruyu aldım.

"Hiç hayalin kaldı mı?" diye sordu en küçükleri…

"Son bir tane var." diye cevap verdim.

"Küçük Prens'le tekrar karşılaşmak istiyorsun değil mi?" diye, aklımdan geçeni sordu ufaklık.

Ortanca olanları, "Ama bu bir hayal değil, istek olur…" diye düzelterek devam etti.

Ve en büyükleri, "Bir şeyi çok istersek olur ama yine de dikkatli olmak gerekir…" diyerek noktayı koydu. Etrafa derin bir sessizlik yayıldı. Işıklarını kapatıp odalarından ayrıldım.

Yola çıktım. Ölmeden önceki son isteğimin peşinden koşacaktım.

Küçük Prens'in çölde öldüğünü birçokları düşünmüştür ya da öyle birinin hiçbir zaman var olmadığını… Ben yıllardır gezegenine döndüğünü düşündüm. Aramızdaki fark burada!

Seneler seneler evvel, Küçük Prens'le karşılaştığım günün kim bilir kaçıncı yıldönümünde, yine Sahra Çölü'nün tam ortasında, onu gördüğüm noktadaydım. Fakat çöl yoktu. Petrol zengini Araplar, çölün ortasına devasa bir şehir kurmuş, bulutları

delen binalar yapmıştı. Şehirdeki her şey gezginlere ve zenginlere yönelikti. Bu yaşımda son dileğimi gerçekleştirmek uğruna bu kadar yol geldiğim için kendime kızıyordum. Üstelik çılgın Araplar birbirlerinin boğazlarını kesmeye başlamış, ülkenin uzak bir köşesinde iç savaş çıkmıştı. Tabii turizm bölgesini pek etkilemiyordu bu savaş ama ülkedeki tüm uçak seferleri iptal olmuştu. Bu bozulan uçağımın tamirinden kesinlikle daha zor bir durumdu çünkü bozuk da olsa uçak, uçaktır. Kısa bir süre beni idare edecek param kalmıştı.

Otele verecek fazla param olmadığı için o gece bir parkta uyudum. Okyanusun ortasında gemisi batmış, sal üstünde savrulan bir kazazededen bile daha kötü durumdaydım. Çünkü herşeyin ortasında hiç bir şey yoktu. Hal böyleyken gün doğumunda garip, kalın bir erkek sesinin beni uyandırmasına ne kadar şaşırdığımı tahmin edemezsiniz.

"Bana bir koyun çizsene…"

"NE!?"

"Bir koyun resmi işte… Duymuyor musun?"

Yıldırım çarpmış gibi ayağa fırladım. Bu bir mucizeydi. Gözlerimi ovuşturdum ve yakın gözlüklerimi taktım. Karşımdaki kişi oydu. Tam karşımda kimselere benzemeyen ve küçümseyerek beni süzen büyük bir adam vardı. O, Küçük Prens'ti. Yani Büyük Prens. Onun sonradan çizmeye çalıştığım en iyi portresi:

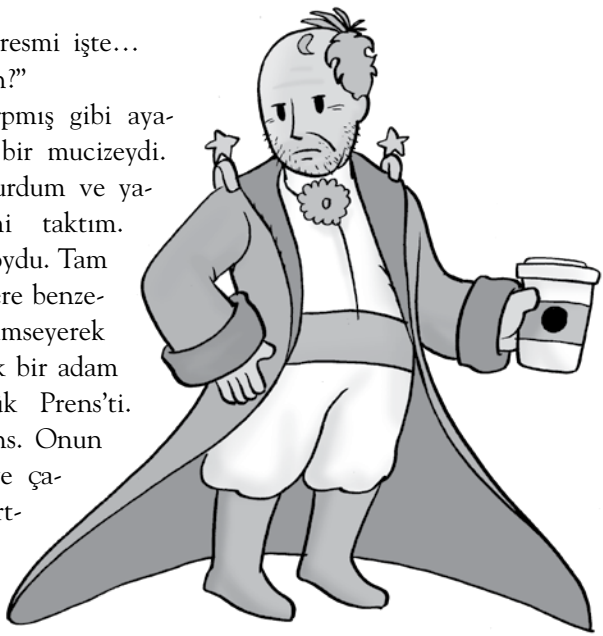

Maalesef harika çizerim. Belki de Büyük Prens'in görünüşünden daha iyi çizdim onu. Sonuç olarak resim kariyerime tekrar çok iyi bir giriş yapmıştım.

Onun kesinlikle "O" olduğuna emindim ve ona birden sımsıkı sarıldım. Büyük Prens, güçlü kollarıyla beni yere savurdu.

"Ne yapıyorsun be moruk?"

"Sen, sen, sen…"

"Sen, sen, sen ne? Geveleme de şu koyunu çiz. Çizersen sana para veririm…" dedi Büyük Prens.

Fazladan üç beş kuruş iyi olurdu ama parayı falan düşünecek değildim.

Sesimi çıkaramadım. Kesinlikle oydu ve beni tanımamıştı. Çok yaşlanmıştım. Suç onda değildi. Kendimi hemen tanıtmanın uygun olmayacağını düşündüm. Faltaşı gibi açılmış gözlerimle karşımdakine bakıyordum. Çöle kurulmuş devasa şehrin tam göbeğindeki parkın evsizlerine benziyordum. Oysa görünüşüm Büyük Prens'in umrunda değildi. Şaşırmış, korkmuş da görünmüyordu. Konuşacak hale geldiğimde;

"İyi de sen burada ne arıyorsun?" diye sorabildim.

Yarı şaka yarı ciddi istediği şeyi tekrarladı.

"Şu koyunu çizecek misin, çizmeyecek misin?"

Bu acayip durum tehditvari hale de bürününce karşınızdaki insan ne dese yapıyorsunuz. İnanmayacaksınız ama bir anda medeniyetin tam ortasında sıkışan bir zavallı olduğumu unutup cebimden kalem kağıt çıkardım. Ona daha önce de bir koyun çizmiştim ve tekrar bunu yapabilirdim.

Fakat aniden aklıma cebimde taşıdığım 1 ve 2 nolu fil yutmuş boa yılanı resimlerim geldi. Tam onları çıkarıp gösterecektim ki vazgeçtim. Çünkü Büyük Prens büyümüştü ve büyükler gibi "bu bir şapka" diyebilir, beni hayal kırıklığına uğratabilirdi. Ayrıca o henüz Küçük Prens iken gösterdiğim resmi hatırlayabilir ve beni tanıyabilirdi. Bu da beni yine hayal kırıklığına uğratırdı. Hemen bir koyun çizip gösterdim.

"Ooo, çok iyi bir çizim… Bravo moruk…" dedi Büyük Prens.
Koyuna alıcı gözüyle bakıyordu ve ekledi: "Bir tane de koç çiz bakalım…"
Bir tane de boynuzlu bir koç çizdim.
Büyük Prens çok dikkatlice resmi inceledi. Sonra beni baştan ayağa süzdü.

"Tahminimden çok daha iyi bir ressammışsın ve boynuzlarını da eklemeyi unutmamışsın" dedi ve devam etti; "Şimdi de çiçekleri yemeyen bir koyun çiz bakalım."

Kafam karışmıştı ama ilk koyuna benzeyen bir koyun çizdim.
Büyük Prens çizdiğim resme tekrar baktı.
"Şimdi bunun çiçekleri yemeyeceğine emin misin?" diye sordu.
"Kesinlikle eminim!" diye cevapladım.
İyice yüzünü buruşturup beni incelemeye devam etti.

"İstersen koyunlar ve koç için ağızlıklar, onları bağlayacağın bir kazık ve içine koyabileceğin bir sandık da çizebilirim" dedim.

Alelacele bir sandık çizip ona uzattım. Büyük Prens öyle büyük bir kahkaha attı ki sesi tüm parkta yankılandı.

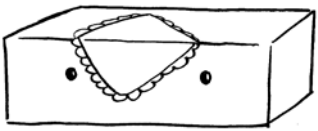

"Çocuk mu kandırıyorsun sen? Koyunların içine girebileceği bir sandıkmış, ağızlıkmış, kazıkmış…" diye beni azarladı Büyük Prens.

Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemez haldeydim.

"Biliyor musun moruk? Uzun seneler evvel burası bir çöldü